

Sygn. akt IV Ka 143/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Legnicy - IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Lech Mużyło
Sędziowie	SO Marek Poddębniak (spr.) SO Andrzej Grochmal
Protokolant	stażysta Antonina Kubiena

przy udziale Sebastiana Kluczyńskiego

Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej w Legnicy

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2013 r.

sprawy **M. B. (B.)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 159 k.k. i inne

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Głogowie

z dnia 10 stycznia 2013 r. sygn. akt II K 1053/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 20,00 złotych kosztów procesu za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 500,00 złotych opłaty za II instancję.

Sygn. akt IV Ka 143/13

UZASADNIENIE

M. B. oskarżony był o to, że nieustalonego dnia w styczniu 2001 r. w S. w lesie w rejonie G. i miejscowości G., działając wspólnie i w porozumieniu z J. B., A. K.

i innymi osobami, wziął udział w pobiciu oraz pozbawieniu wolności D. O. połączonego ze szczególnym udręczeniem polegającym na biciu D. O., kopaniu oraz przypalaniu jego ciała zapalniczką samochodową i przystawianiu pistoletu nieustalonej marki do głowy, skutkiem czego D. O. doznał obrażeń ciała naruszających czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu oraz groził D. O. kolejnym pobiciem oraz pozbawieniem życia jego członków rodziny w celu doprowadzenia go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem

w postaci pieniędzy w kwocie 300.000 złotych oraz w celu zmuszania D. O. do dokonywania wyłudzeń pieniędzy od osób fizycznych na terenie całego kraju i przekazywania pieniędzy pochodzących z tych przestępstw J. B., przy czym czynu tego dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa w rozumieniu art. 64 § 1 k.k., czym działał na szkodę D. O.;

tj. o przestępstwo z art. 159 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i art. 189 § 2 k.k. i art. 282 k.k. i art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w zw. z art. 64 § 1 k.k. przy zast. art. 4 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Głogowie wyrokiem z 10 stycznia 2013 r. w sprawie II K 1053/12 oskarżonego M. B. zd. S. uznał za winnego zarzycanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku przy czym czynu tego dopuścił będąc uprzednio karanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie Koźlu z dnia 26 stycznia 1993 r. sygn. II K 661/92 za czyny z art. 212 § 1 d.k.k. w zw. z art. 59 § 1 d.k.k. oraz z art. 156 § 2 d.k.k. w zw. z art. 59 § 1 d.k.k. na kary jednostkowe 9 miesięcy pozbawienia wolności, 9 miesięcy pozbawienia wolności, 9 miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, która została objęta wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kędzierzynie Koźlu z dnia 27 czerwca 1997 r. sygn. II K 207 /97 i którym wymierzono karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, a którą odbywał w okresie od 26 listopada 1997 r. do 11 sierpnia 1999 r. z zaliczeniem okresu od 8 listopada 1992 r. do 30 listopada 1992 r. i od 24 lutego 1997 r. do 6 sierpnia 1997 r. i za to na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej skarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 (pięciu) lat próby.

Na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust 1 pkt 4 w zw. z art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe 140 (sto czterdzieści) złotych i wymierzył mu 500 (pięćset) złotych opłaty.

Z wyrokiem tym nie zgodził się oskarżony składając apelację za pośrednictwem swojego obrońcy. Obrońca oskarżonego wyrokowi sądu

I instancji zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mający istotny wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., 5 k.p.k. i art. 8 § 1 i 2 k.p.k. polegający na przyjęciu jako podstawę uznania winy i skazania, ustalenia Sądu Rejonowego w Głogowie II K 691/07 i II K 661/92 w której to sprawie, oskarżony B. nie brał udziału i nie miał jakiegokolwiek możliwości przedstawienia stanowiska czy obrony w związku ze stawianymi mu tam zarzutami.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mające istotny wpływ na jego treść polegający na bezpodstawnym niedaniu wiary zeznaniu pokrzywdzonego D. O. i świadka koronnego I. G. bezpośrednio przed Sądem orzekającym i zastąpienie tych zeznań ustaleniami z innej sprawy opisanej powyżej, której oskarżony B. nie brał udziału a nadto niewyjaśnienie podstaw i przyczyn niedania wiary i zastąpienie własnym niedozwolonym w świetle zasady swobodnej a nie dowolnej oceny dowodów interpretacją przyczyn zeznań pokrzywdzonego O. w zakresie obawy przed odwetem mimo tego iż pokrzywdzony nigdy nie wypowiedział takich słów nawet odpowiadając na konkretne pytanie Sądu

i powołując się na te zarzuty wnosił o:

- o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie w całości od stawianych zarzutów oskarżonego przy obciążeniu Skarbu Państwa kosztami procesu za obie instancje

ewentualnie

- o uchylenie sprawy do ponownego rozpoznania w całości Sądowni I instancji

ewentualnie

- o umorzenie postępowania w sprawie na zasadzie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.

Na rozprawie przed Sądem Okręgowym oskarżony i jego obrońca popierali pisemną apelację, Prokurator wnosił o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie była słuszna, nie zasługiwały też na uwzględnienie zawarte w niej wnioski.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego ustalenia Sądu Rejonowego były trafne i opierały się na prawidłowo ocenionym materiale dowodowym.

Na wstępie podnieść należało, że całkowicie chybiony był pierwszy z zarzutów apelacji. Wskazane tam sygnatury akt odnosiły się bowiem do spraw, które były zakończone prawomocnymi wyrokami, z których pierwszy stanowił dowód w przedmiocie uprzedniej karalności oskarżonego i był podstawą kwalifikacji prawnej jego czynu, drugi zaś nie dotyczył oskarżonego M. B..

Odnosnie sprawy Sądu Rejonowego w Kędzierzynie Koźlu sygn. akt

II K 661/92 i wydanego w niej wyroku z 26 stycznia 1993 r., w dalszym ciągu zważyć należało, że dotyczyła ona oskarżonego M. B. (dawniej S.). Wydany w tej sprawie wyrok, między innymi za przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu (k – 135 t V akt), i obliczenie kary zawarte w aktach sprawy o wydanie wyroku łącznego tego samego Sądu sygn. akt II K 207/97

i wyroku z dnia 27 czerwca 1997 r. (akta sprawy Sądu rejonowego

w Kędzierzynie Koźlu II K 207/96 i odpis wyroku łącznego k 251 t V akt

z obliczeniem odbywania kary) stanowiły podstawę ustalenia karalności oskarżonego przed popełnieniem czynu, będącego przedmiotem niniejszego postępowania. Zważywszy na dane uzyskane z wyżej wskazanych akt spraw prowadzonych przeciwko oskarżonemu i czas popełnienia przypisanego mu

w tym postępowaniu czynu, dokonanie ustaleń na podstawie powyżej wskazanych dowodów niezbędne było do prawidłowego opisu zarzucanego oskarżonemu czynu i wykazania istnienia przesłanek do zastosowanie art. 64

§ 1 k.k.

Odnosnie zaś sprawy II k 671/07, Sądu Rejonowego w Głogowie, Sąd Okręgowy zważył, że nie dotyczyła ona oskarżonego, lecz w sprawie niniejszej odczytano, zgodnie z art. 391 k.p.k. zawarte w tamtej sprawie zeznania pokrzywdzonego D. O., który także tam występował

w charakterze pokrzywdzonego i zeznawał na okoliczności istotne również w niniejszej sprawie.

Powyższe okoliczności pozwalają jednoznacznie stwierdzić, że tezy podnoszone w omawianym zarzucie apelacji były całkowicie chybione.

Nie był także słuszny drugi, z podniesionych w apelacji zarzutów. Podkreślić należało, że w toku postępowania przygotowawczego pokrzywdzony D. O. bez wątpliwości rozpoznał oskarżonego jako jednego ze sprawców popełnionego na jego szkodę przestępstwa. Pokrzywdzony (k 33) wyjaśnił, że oskarżonego znał wcześniej z widzenia co wskazywało jednoznacznie, że rozpoznanie to nie było w żadnym razie przypadkowe. O tym, że oskarżony brał udział

w popełnieniu ostatecznie przypisanego mu czynu wskazuje także opis jego przebiegu podany przez pokrzywdzonego, w którym to opisie D. O. precyzyjnie wskazuje zachowania biorących w nim udział osób jak również podaje ich dane osobowe (k 80). Brak było zatem jakichkolwiek podstaw do kwestionowania tamtych zeznań pokrzywdzonego, gdyż były one na tamtym etapie postępowania logiczne konsekwentne i trafnie ocenione zostały przez Sąd Rejonowy jako wiarygodne, potwierdzone zostały także poprzez ujawnione na ciele pokrzywdzonego obrażenia. Nie można zaakceptować próby podważenia tamtych zeznań pokrzywdzonego, wskazując, że w postępowaniu przygotowawczym przedstawiano mu wiele zdjęć różnych osób, z których rozpoznał oskarżonego M. B. (dawniej S.), skoro wtedy właśnie pokrzywdzony opisywał działalność wielu osób, które popełniały przestępstwa i to przy okazji rozpoznawania ich wizerunków rozpoznał także oskarżonego.

Trafnie także Sąd Rejonowy ocenił postawę pokrzywdzonego, który przed sądem zmienił wymowę swoich zeznań wskazując, że nie rozpoznaje oskarżonego. Nie można było oceniać tego zachowania oskarżonego w oderwaniu od tych dowodów, które zbierane były krótko po popełnieniu przestępstwa na jego szkodę. Działalność osób, które popełniły przestępstwo będące przedmiotem niniejszego postępowania, polegała między innymi na zastraszeniu pokrzywdzonego i jego bliskich (zeznania D. O. k - 55 t I, k -222 t VI, zeznania M. O. k – 47,48 t I). Pokrzywdzony zeznał także, iż w trakcie niniejszego postępowania lokalna prasa relacjonowała przebieg procesu co spowodowało, że rodzina pokrzywdzonego miała znowu nieprzyjemności (zeznania pokrzywdzonego k – 262). W tej sytuacji całkowicie zaaprobować należało ocenę zachowania pokrzywdzonego w toku postępowania przed sądem zaprezentowaną przez Sąd I instancji i przyjęcie, że wynikała ona z obawy przed represjami ze strony osoby, którą obciążał. W ocenie Sądu Okręgowego trafnie Sąd Rejonowy ocenił także zeznania świadka J. B. (sprawcy przestępstwa na szkodę pokrzywdzonego, który skazany został w innym procesie), skoro świadek ten zaprzeczał okolicznościom dotyczącym popełnienia przez siebie przestępstwa, ustalonym w innym procesie, który zakończył się prawomocnie, wskazując jednocześnie, że znał osobę pochodzącą z okolic O. i używającą pseudonim „(...)” co odpowiada właściwościom oskarżonego.

W konsekwencji jako prawidłową przyjąć należało dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów z zeznań pokrzywdzonego świadka J. B. oraz wyjaśnień oskarżonego, a ustalenia Sądu Rejonowego nie przekraczały granic swobodnej oceny dowodów.

Zakres apelacji powodował także konieczność instancyjnej kontroli zaskarżonego orzeczenia także w tej jego części, która dotyczyła orzeczenia

o karze. W tym zakresie stwierdzić należało, że nie raziała ona surowością. Stopień szkodliwości społecznej czynu oskarżonego był znaczny, działał on

z premedytacją wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami z niskich pobudek i przy znacznej przewadze fizycznej nad pokrzywdzonym. Jednocześnie zważyć należy, iż oceniany w niniejszym postępowaniu czyn popełniony został ponad 12 lat temu i od tamtego czasu oskarżony podlegał wielu procesom resocjalizacyjnym, a w ostatnim okresie jego zachowanie nie było naganne.

W konsekwencji przyjąć należało, że zarówno wymiar kary pozbawienia wolności jak i to, że jej wykonanie warunkowo zawieszono było słuszne.

Z tych względów zaskarżony wyrok jako słuszny należało utrzymać w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Orzeczenie o kosztach wydano na postawie art. 636 § 1 k.p.k.